

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 801

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 23 noiembrie 2007

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 790 din 27 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	2-3	Decizia nr. 1.002 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	10-12
		★	
Decizia nr. 927 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205—218 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3-4	Opinie separată	12
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 929 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	5-6	1.378. — Hotărâre privind aprobarea stemelor comunelor Catalina, Ghelința și Turia, județul Covasna	13-14
Decizia nr. 934 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	7-8	1.404. — Hotărâre privind trecerea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului de Informații Externe în domeniul privat al statului și punerea acestuia la dispoziția Serviciului de Informații Externe, în scopul restituirii către persoana îndreptățită	15
Decizia nr. 954 din 30 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	8-10	1.406. — Hotărâre privind trecerea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul privat al statului și punerea acestuia la dispoziția Serviciului Român de Informații, în scopul restituirii către persoanele îndreptățite	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 790**

din 27 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Lilica Alexoaie Conache în Dosarul nr. 5.480/2006 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.480/2006, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Lilica Alexoaie Conache într-o cauză civilă având ca obiect „evacuare”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale „referitoare la garantarea dreptului la locuință, la accesul liber la justiție și la asigurarea unui trai decent”, „dând astfel posibilitatea persoanelor care au dobândit mai mult sau mai puțin justificat proprietatea, să uzeze de calea evacuării necondiționate”. Se susține că este încălcat și dreptul de proprietate pentru faptul că nu se ține seama de eventualele îmbunătățiri aduse imobilului care nu mai pot fi recuperate.

Judecătoria Iași nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, deși i-a fost solicitată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră prevederile de lege ca fiind constituționale, invocând de asemenea jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001.

Prevederile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 10: „(1) În vederea încheierii noului contract de închiriere, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență sau de la deschiderea rolului fiscal, după caz, proprietarul îi va notifica chiriașului sau fostului chiriaș, prin executorul judecătoresc, data și locul întâlnirii. Notificarea va fi comunicată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(2) Chiriașul sau fostul chiriaș este obligat să comunice în scris proprietarului, cu confirmare de primire, cererea de a încheia un nou contract de închiriere, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea notificării.

(3) În cazul în care chiriașul sau fostul chiriaș comunică proprietarului că nu cere să încheie un nou contract de închiriere, acesta este obligat să îi predea proprietarului locuința pe bază de proces-verbal, în termen de cel mult 60 de zile de la data notificării prevăzute la alin. (1).

Nepredarea locuinței înăuntrul acestui termen îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.”;

— Art. 11: „(1) Nerespectarea de către proprietar a dispozițiilor art. 10 alin. (1) atrage prelungirea de drept a contractului de închiriere anterior până la încheierea unui nou contract de închiriere. Neplata chiriei până la încheierea noului contract de închiriere nu poate fi invocată de proprietar ca motiv de evacuare a chiriașului sau a fostului chiriaș.

(2) Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt: art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblu, precum și unele dintre articolele ei, printre care și textele criticate în cauza de față, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 21 februarie 2005, Decizia nr. 246 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 24 iunie 2004, și Decizia nr. 256 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 3 mai 2007, Curtea a statuat în sensul constituționalității prevederilor de lege criticate.

În aceste decizii Curtea a reținut că măsurile de protecție a chiriașilor, instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, își au temeiul constituțional în art. 47 alin. (1) și în cele ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție. Finalitatea acestei ordonanțe este aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții juridice situațiilor litigioase ivite în procesul aplicării Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, prin utilizarea unor mijloace juridice,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Lilica Alexoiaie Conache în Dosarul nr. 5.480/2006 al Judecătoriei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 927

din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205—218 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175—188 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Design Construct” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 3.612/91/2006 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

asigurându-se posibilitatea pentru proprietar de exercitare a atributelor dreptului său de proprietate și, în același timp, protecția chiriașilor împotriva unor eventuale abuzuri.

Cu privire la conținutul noțiunii „*nivel de trai decent*”, Curtea a reținut că acesta nu este definit de Constituție, dar el trebuie examinat în raport cu situațiile avute în vedere de legiuitor, precum și în funcție de reglementările internaționale privind drepturile omului, obligatorii în temeiul art. 11 și 20 din Constituție. În acest sens, potrivit art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dreptul la un nivel de trai decent cuprinde printre altele și dreptul la locuință. În același sens, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, prevăzând obligația statelor de a recunoaște dreptul oricărei persoane la un nivel de trai suficient pentru ea însăși și familia sa, se referă, în mod expres, și la locuință. Astfel că legiuitorul, dând curs acestor dispoziții, este îndreptățit, stabilind conținutul și limitele dreptului de proprietate, să țină seama nu numai de interesele proprietarilor, ci și de cele ale chiriașilor, cărora trebuie să le asigure dreptul la o locuință, realizând astfel un echilibru între cele două categorii sociale.

Considerentele și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.612/91/2006, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 175—188 din Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Design Construct” — S.R.L. din Focșani într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de aceasta împotriva unor decizii emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice Vrancea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât creează o instanță administrativ-fiscală care se substituie instanțelor judecătorești și lasă loc abuzurilor și arbitrarului, făcând parte din sistemul fiscal care întocmește acte administrativ-fiscale.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât prevederile atacate nu aduc în niciun fel atingere liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. Prin reglementările procedural-fiscale nu se creează o justiție paralelă administrativă care să aibă ca efect substituirea în rolul instanțelor judecătorești, ci este vorba de o procedură prealabilă, legal instituită, în conformitate cu dispozițiile art. 52 din Constituție, care nu se suprapune controlului judecătoresc al actelor administrative, control garantat de art. 126 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece actele de soluționare de către organele administrative a contestațiilor, respectiv a reclamațiilor formulate potrivit Codului de procedură fiscală, nu sunt acte de jurisdicție, ci acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205—218 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Design Construct” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 3.612/91/2006 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 175—188 (Titlul IX — „*Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale*”) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, dându-se textelor o nouă numerotare. Astfel, dispozițiile care constituie Titlul IX — „*Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale*” din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală au devenit dispozițiile art. 205—218, și asupra acestora urmează a se pronunța Curtea Constituțională.

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 126 privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra unei excepții de neconstituționalitate similare s-a pronunțat prin Decizia nr. 409 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.063 din 16 noiembrie 2004, statuând că textele criticate din Codul de procedură fiscală reglementează proceduri de recurs administrativ, prin care se lasă posibilitatea organelor care au emis actele administrative atacate sau organelor superioare acestora de a reveni asupra măsurilor luate. Asemenea proceduri, în care soluționarea plângerilor și a contestațiilor este atribuită însuși organului care a emis actul atacat sau organului ierarhic superior acestuia, nu întrunesc elementele definitorii ale activității de jurisdicție — caracterizată prin soluționarea de către un organ independent și imparțial a litigiilor privind existența, întinderea sau exercitarea drepturilor subiective —, ele fiind specifice funcției administrative. În concluzie, actele de soluționare de către organele administrative a contestațiilor, respectiv a reclamațiilor formulate potrivit dispozițiilor din Codul de procedură fiscală, nu sunt acte de jurisdicție, ci acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 929

din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Dante-Ștefan Stroe în Dosarul nr. 327/44/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar, prin care autorul excepției de neconstituționalitate solicită acordarea unui termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare a unui termen de judecată, având în vedere că încheierea de sesizare a Curții Constituționale este din 31 mai 2007.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 327/44/2007, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266 pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția a fost ridicată de Dante-Ștefan Stroe, inculpat într-o cauză având ca obiect săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 272 alin. (1) pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale atacate sunt neconstituționale întrucât legiuitorul a instituit răspunderea penală pentru neîndeplinirea unor obligații civile contractuale

care nu ar trebui să fie sancționate decât potrivit normelor privind răspunderea civilă.

Curtea de Apel Galați — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât drepturile și libertățile prevăzute în Constituție pentru fiecare cetățean trebuie exercitate cu bună-credință, în conformitate cu legile în vigoare și fără a produce prejudicii celorlalte persoane fizice sau juridice. Așa fiind, prevederile criticate interzic tocmai exercitarea abuzivă a drepturilor prevăzute de art. 44 și art. 45 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece dispozițiile atacate nu încalcă în niciun fel dreptul de proprietate privată ori libertatea economică, ci vin tocmai în scopul protejării acestora, prin stabilirea unor sancțiuni împotriva persoanelor care își exercită drepturile și libertățile constituționale cu rea-credință.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece, într-o economie de piață, statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Or, libertatea comerțului nu poate fi asigurată decât prin impunerea unui climat de disciplină economică la care agenții economici trebuie să se conformeze și, în consecință, legiuitorul are competența de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea regulilor stabilite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Cu privire la obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși în încheierea de sesizare sunt menționate ca obiect al excepției dispozițiile art. 266 pct. 2 și 3

din Legea nr. 31/1990, în realitate, din notele scrise ale autorului excepției, reiese că acesta se referă la dispozițiile art. 272 pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004.

Aceste dispoziții au fost modificate prin art. 1 pct. 186 din Legea nr. 441/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 1/1990 privind societățile comerciale, republicată, și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 28 noiembrie 2006, iar prin art. 1 pct. 66 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale și a altor acte normative incidente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007, au fost introduse două alineate la art. 272 din Legea nr. 31/1990.

Prin urmare, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 272 alin. (1) pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990, având în prezent următorul conținut: „*Se pedepsește cu închisoare de la 1 la 3 ani fondatorul, administratorul, directorul sau reprezentantul legal al societății, care: [...]*

2. folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect;

3. se împrumută, sub orice formă, direct sau printr-o persoană interpusă, de la societatea pe care o administrează, de la o societate controlată de aceasta ori de la o societate care controlează societatea pe care el o administrează, suma împrumutată fiind superioară limitei prevăzute la art. 144⁴ alin. (3) lit. a), sau face ca una dintre aceste societăți să îi acorde vreo garanție pentru datorii proprii.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 44 privind dreptul de proprietate

privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului și la prevederile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea privării de libertate pentru datorii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor criticate, raportate la prevederile art. 44, ale art. 45 și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, s-a pronunțat prin Decizia nr. 474 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, constatând că acestea nu conțin nicio dispoziție de natură să aducă atingere liberului acces al persoanelor la o activitate economică. Altfel, potrivit dispozițiilor art. 45 din Constituție, atât accesul liber al persoanei la o activitate economică, cât și exercitarea acestuia se desfășoară „*în condițiile legii*”. De asemenea, nu se poate reține nici încălcarea prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât stabilirea unei fapte ce constituie infracțiune reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului și protecția concurenței loiale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, Curtea reține că, urmare a modificării Legii nr. 31/1990 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2007, s-au introdus două situații în care faptele prevăzute la alin. (1) pct. 2 și 3 ale art. 272 nu se pedepsesc, și anume fapta prevăzută la alin. (1) pct. 2, dacă a fost săvârșită de administratorul, directorul sau reprezentantul legal al societății în cadrul unor operațiuni de trezorerie între societate și alte societăți controlate de aceasta sau care o controlează, direct ori indirect, și fapta prevăzută la alin. (1) pct. 3, dacă este săvârșită de către o societate comercială ce are calitatea de fondator, iar împrumutul este realizat de la una dintre societățile controlate ori care o controlează pe aceasta, direct sau indirect.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) pct. 2 și 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Dante-Ștefan Stroe în Dosarul nr. 327/44/2007 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 934

din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Valeria Diculescu în Dosarul nr. 18.313/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal răspund autorul excepției și partea Societatea Comercială „Universal Coop” — S.A. din București, reprezentată de avocat, cu împuternicire avocațială depusă în ședință.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, arătând că dispozițiile criticate încalcă dreptul de proprietate privată.

Reprezentantul Societății Comerciale „Universal Coop” — S.A. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materia reglementării termenelor de prescripție. Depune, în acest sens, concluzii scrise.

Ministerul Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă deoarece autorul acesteia tinde la modificarea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 18.313/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția a fost ridicată de Valeria Diculescu, reclamantă într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii în constatarea calității de acționar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale întrucât instituie un termen de prescripție prea scurt, de natură să producă prejudicii patrimoniale iremediabile, încalcându-se astfel principiul garantării dreptului de proprietate.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este

neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materia prescripției dreptului la acțiune.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că instituția prescripției, în general, și termenul în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreuească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind aceea de a asigura un climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 48 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu următorul conținut: „*Dreptul la acțiunea de regularizare se prescrie prin trecerea unui termen de un an de la data înmatriculării societății.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că termenul de prescripție a acțiunii în regularizare prevăzute de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale este prea scurt.

Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, neputându-le modifica sau completa.

Ca atare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Valeria Diculescu în Dosarul nr. 18.313/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 954

din 30 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

economică, întrucât acest drept trebuie să se exercite „în condițiile legii”, după cum prevede art. 45 din Constituție. De altfel, un plan de reorganizare poate fi propus de administratorul judiciar sau de către creditorii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 597/1.371/2006, **Tribunalul Comercial Mureș — judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Automobile Turisme Utilitare-ATU” — S.R.L. din Târgu Mureș cu prilejul soluționării cererii formulate de creditoarea „Banca Comercială Română” pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva autorului excepției de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 3 pct. 1 lit. a), coroborate cu cele ale art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, sunt contrare dispozițiilor art. 45 din Constituție privind libertatea economică. În acest sens, arată că sintagma „*insolvența este prezumată ca fiind vădită*” alături de doi termeni contradictorii, întrucât prezumția exclude caracterul evident. Astfel, acest text de lege instituie de fapt o prezumție irefragabilă de insolvență, iar rolul judecătorului-sindic se restrânge, prin urmare, la a fi un simplu instrument de deschidere automată a procedurii insolvenței în situația constatării existenței condițiilor prevăzute

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Automobile Turisme Utilitare-ATU” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 597/1.371/2006 al Tribunalului Comercial Mureș — judecătorul-sindic.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că autorul excepției dă o interpretare literală art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, dar că de fapt acest text de lege are în vedere instituirea unei prezumții relative ce poate fi răsturnată de către debitor. Art. 33 din aceeași lege prevede într-adevăr o sancțiune drastică pentru debitorul căruia i s-a respins contestația privind starea de insolvență, în sensul că acesta nu mai are dreptul de a propune planul de reorganizare, însă aceasta nu presupune o restrângere a accesului la o activitate

de art. 3 pct. 1 lit. a). În acest fel se îngrădește cu totul libertatea economică a debitorului după parcurgerea unei perioade foarte scurte de timp, îngrădire ce devine operantă chiar dacă debitorul are disponibilități bănești sau bunuri libere de sarcini, ce pot fi oricând valorificate pentru plata datoriei. De asemenea, consideră că interdicția de a propune un plan de reorganizare în cazul în care a contestat starea de insolvență reprezintă o limitare a libertății sale de a desfășura o activitate economică.

Tribunalul Comercial Mureș — judecătorul-sindic consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 nu este întemeiată. În acest sens, arată că interpretarea dată de autorul excepției acestui text de lege este pur literală, fără a ține cont de interpretarea sistematică a actului normativ din care reiese evident dreptul de apreciere al judecătorului-sindic, care, fiind sesizat cu o contestație, pe baza actelor de la dosar și a susținerilor părților, poate stabili că debitorul nu este în stare de insolvență sau poate stabili că este într-adevăr în insolvență. În ceea ce privește prevederile art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, apreciază că acestea, interzicând debitorului care a contestat starea de insolvență să propună un plan de reorganizare, contravin dreptului de acces liber la justiție. Acest ultim aspect nu a fost pus în discuția părților.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că prezumția legală de insolvență nu determină automat deschiderea procedurii insolvenței, debitorul putând să conteste existența stării de insolvență. Dacă judecătorul-sindic constată că nu este în insolvență, va trebui să respingă cererea creditorului, continuând procedura numai când constată netemeinicia contestației.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că dispozițiile constituționale privind accesul liber la o activitate economică nu exclud, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a acestei libertăți. Specificul procedurii insolvenței a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun și care sunt conforme obligației statului prevăzute de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Totodată, arată că prevederile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 oferă posibilitatea debitorului ca, în termen de 10 zile de la primirea copieii de pe cererea de deschidere a insolvenței formulată de creditor, să conteste sau să recunoască existența stării de insolvență, nefiind astfel îngrădit dreptul debitorului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil. În sfârșit, arată că accesul liber la justiție are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, cu respectarea drepturilor și intereselor celorlalte subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 3 pct. 1 lit. a): „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile:*

a) *insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;”;*

— Art. 33 alin. (4): „Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2).”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 45 din Constituție privind libertatea economică.

Examinând excepția, Curtea reține că, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, aceasta pornește de la o interpretare literală a sintagmei „*insolvența este prezumată ca fiind vădită*”, interpretare ce face abstracție de ansamblul reglementării privind procedura insolvenței. Astfel, în opinia autorului excepției, această sintagmă ar avea în realitate semnificația instituirii unei prezumții irefragabile de insolvență.

Curtea constată că, într-adevăr, textul de lege criticat instituie o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții este justificată de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, cât și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia.

Cu toate acestea, contrar celor susținute de autorul excepției, prezumția instituită de art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 nu are caracter absolut. Astfel, debitorul are posibilitatea, potrivit art. 33 alin. (2) din aceeași lege, să conteste existența stării de insolvență, dovedind că, în realitate, nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea existenței acesteia.

În ceea ce privește critica adusă art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, se constată că aceasta are în vedere interdicția instituită pentru debitorul căruia i-a fost respinsă contestația privind starea de insolvență de a mai solicita reorganizarea judiciară. Curtea observă însă că, deși debitorul nu mai are acest drept, administratorul judiciar sau creditorii vor putea propune reorganizarea, astfel încât să fie evitat falimentul.

Garantarea libertății economice trebuie să aibă loc în mod egal pentru toți cei care desfășoară o activitate economică. Astfel, garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat

voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Automobile Turisme Utilitare-ATU” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 597/1.371/2006 al Tribunalului Comercial Mureș — judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.002
din 6 noiembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48
din Legea fondului funciar nr. 18/1991**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Timiș — Secția civilă în dosarele nr. 57/325/2006, 4.097/325/2006, 11.120/325/2006, 11.462/325/2006, 12.171/325/2006, 12.494/325/2006, 12.585/325/2006, 12.587/325/2006, 12.723/325/2006, 420/295/2007, 421/295/2007, 2.800/325/2007, 3.076/325/2007, 3.347/325/2007, 3.996/325/2007 și 5.383/230/2007.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 septembrie 2007 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru deliberare, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 noiembrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 30 mai 2007, pronunțate în dosarele nr. 4.097/325/2006, 12.494/325/2006 și 12.587/325/2006, prin încheierile din 27 iunie 2007, pronunțate în dosarele nr. 12.723/325/2006 și 3.076/325/2007, prin încheierile din

18 iulie 2007, pronunțate în dosarele nr. 11.120/325/2006 și 12.585/325/2006, prin încheierile din 5 septembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 11.462/325/2006 și 3.996/325/2007, prin încheierile din 19 septembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 57/325/2006 și 12.171/325/2006, prin încheierile din 26 septembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 420/295/2007, nr. 421/295/2007, nr. 2.800/325/2007, nr. 3.347/325/2007, nr. 5.383/230/2007, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată din oficiu de instanța judecătorească.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate Tribunalul Timiș — Secția civilă arată că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, încălcând prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) care consacră principiul nediscriminării, art. 21 privind liberul acces la justiție și ale art. 44 referitoare la garantarea proprietății private. Astfel, în primul rând, beneficiul legii reparatorii este subsumat întrunirii condiției cetățeniei române pentru persoana îndreptățită să solicite reconstituirea dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, contravenind în această manieră principiului nediscriminării consacrat de Legea fundamentală. În al doilea rând, dreptul subiectiv conferit de legea reparatorie specială se cere a fi valorificat într-un termen substanțial a cărui expirare atrage inevitabil sancțiunea decăderii, deci face imposibilă realizarea dreptului pretins. Or, în condițiile în care termenul pentru declanșarea procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate a expirat în anul 2005, foștii proprietari de terenuri, în prezent cetățeni străini, nu mai pot beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate asupra

terenurilor de care au fost spoliați în perioada comunistă, împrejurare ce determină, în opinia instanței, încălcarea principiului constituțional referitor la garantarea proprietății private.

În al treilea rând, în ceea ce îi privește pe moștenitorii legali ai foștilor proprietari, instanța apreciază că, în cazul lor, nu pot fi aplicabile concluziile Deciziei nr. 408 din 7 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.054 din 15 noiembrie 2004, prin care Curtea Constituțională a reținut că voința legiuitorului constituțional, potrivit căreia cetățenii străini și apatrizi pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor prin moștenire legală, nu permite decât o interpretare univocă, norma fiind de imediată aplicare, respectiv numai pentru situațiile în care succesiunea în legătură cu care se exercită calitatea de moștenitori legali s-a deschis după intrarea în vigoare a Constituției revizuite. O astfel de interpretare a Constituției încalcă principiul constituțional al liberului acces la justiție, întrucât condiționează posibilitatea de a accede la beneficiul legii reparatorii de un fapt juridic — decesul autorului petiționarului.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 48 din Legea nr. 18/1991 creează o situație discriminatorie între persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, în condițiile legii fondului funciar și cele îndreptățite la retrocedarea imobilelor ce fac obiectul Legii nr. 10/2001. Astfel, dacă în cazul Legii nr. 10/2001, cetățenii străini și apatrizii pot dobândi un drept special de folosință asupra imobilelor, care, după redobândirea cetățeniei române, se poate transforma în drept de proprietate, în domeniul de aplicare a Legii nr. 18/1991, cetățenii străini sau apatrizi — foști proprietari ai terenurilor solicitate sau moștenitori ai acestora nu dobândesc nimic. Mai mult, dacă imobilele care fac obiectul de reglementare al Legii nr. 10/2001 au fost preluate fără titlu valabil, persoanele îndreptățite, indiferent de cetățenie, își păstrează calitatea de proprietar avută în momentul preluării.

Această discriminare între categoriile de cetățeni care își întemeiază pretențiile pe dispozițiile celor două legi reparatorii, ambele având o ipoteză comună — deposedarea abuzivă de proprietatea imobiliară în regimul comunist, nu își poate găsi fundamentare și justificare în nicio prevedere legală internă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia nr. 630/2007, prin care Curtea Constituțională a respins critica cu un atare obiect.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, text de lege care are următorul conținut: „*Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9).*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 privind liberul acces la justiție și ale art. 44 referitoare la garantarea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității textelor de lege criticate, s-a pronunțat prin Decizia nr. 630 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007. Cu acel prilej s-a reținut că dispozițiile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia, în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari asupra terenurilor care constituie fondul funciar al României. Dreptul de proprietate al acestor persoane este reconstituit sau, după caz, constituit, în temeiul și în condițiile legii. În acest context, legea prevede categoriile de persoane îndreptățite a formula cererile de reconstituire a dreptului de proprietate, dispozițiile art. 48 stabilind posibilitatea de a solicita reconstituirea și pentru cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și pentru foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — proprietatea funciară — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de calitatea de cetățean român reprezentând o astfel de opțiune, care este pe deplin constituțională.

Astfel, dispozițiile art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție, deși nu mai prevăd *in terminis* interdicția dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini și apatrizi, nu o înlătură, ci doar precizează cazurile și condițiile în care aceștia pot dobândi un asemenea drept, restrângând astfel sfera de aplicare a acestei incapacități speciale.

Potrivit normei constituționale, una dintre modalitățile de dobândire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini sau apatrizi este moștenirea legală, ceea ce presupune că aceștia, după anul 2003, pot dobândi terenuri în condițiile dreptului comun (art. 650 și următoarele din Codul civil), Legea nr. 18/1991, republicată, fiind o lege specială care are ca destinatari doar pe cetățenii români.

Pe de altă parte, legea are ca scop reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea unor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari. Prin urmare, nu se poate invoca, în aplicarea prevederilor Legii nr. 18/1991, garantarea și ocrotirea constituțională a dreptului de proprietate

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Timiș — Secția civilă în dosarele nr. 57/325/2006, 4.097/325/2006, 11.120/325/2006, 11.462/325/2006, 12.171/325/2006, 12.494/325/2006, 12.585/325/2006, 12.587/325/2006, 12.723/325/2006, 420/295/2007, 421/295/2007, 2.800/325/2007, 3.076/325/2007, 3.347/325/2007, 3.996/325/2007 și 5.383/230/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

★

OPINIE SEPARATĂ

Consider că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 este întemeiată și ar fi trebuit admisă pentru următoarele motive:

Potrivit Deciziei nr. 630 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007, Curtea a reținut că, în cauza aflată pe rolul instanței judecătorești, calitatea de moștenitor nu poate fi recunoscută decât ca urmare a aplicării legii și numai în limitele stabilite de aceasta, întrucât, așa cum s-a arătat mai sus, legea are ca scop reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea unor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari. Prin urmare, Curtea a apreciat că nu se poate invoca, în aplicarea prevederilor Legii nr. 18/1991, garantarea și ocrotirea constituțională a dreptului de proprietate în persoana reclamantilor, câtă vreme aceștia nu sunt titulari ai acestui drept ce urmează a se naște ulterior, prin efectul și în condițiile legii menționate.

Cu toate acestea, prevederile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 recunosc calitatea de persoane îndreptățite tuturor moștenitorilor membrilor cooperatori care au adus pământ în cooperativa agricolă de producție sau cărora li s-a preluat în orice mod teren de către aceasta, în condițiile legii civile. În situația specială în care moștenitorii nu își pot dovedi această calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, dispozițiile art. 13 alin. (2) din lege prevăd că aceștia sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor. Ei sunt considerați că au acceptat moștenirea prin cererea pe care o fac comisiei. Prin reglementările menționate, Legea nr. 18/1991 conferă persoanelor îndreptățite ceea ce Curtea europeană a drepturilor omului a calificat drept *speranță legitimă* de a obține exercițiul efectiv al dreptului de proprietate.

Într-un atare context reglementat de lege, diferența pe care o stabilește art. 48 între moștenitorii cetățeni români și moștenitorii foști cetățeni români nu are o justificare obiectivă și

în persoana reclamantilor, câtă vreme aceștia nu sunt titulari ai acestui drept ce urmează a se naște ulterior.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

rezonabilă. Astfel, în condițiile în care art. 13 alin. (3) prevede că „*Titlul de proprietate se emite cu privire la suprafața de teren determinată pe numele tuturor moștenitorilor, urmând ca ei să procedeze potrivit dreptului comun*”, cum poate fi justificată discriminarea care operează între succesorii aceluiași *de cuius* (care pot fi chiar rude de gradul II — frați)?

Sub acest aspect, potrivit jurisprudenței Curții europene a drepturilor omului (cauza „Pretty împotriva Marii Britanii”, 2002, cauza „Examiliotis împotriva Greciei”), în aplicarea art. 14 din Convenție referitor la interzicerea discriminării, diferența de tratament între persoanele aflate în situații identice sau comparabile este discriminatorie dacă nu are la bază o justificare obiectivă și rezonabilă, respectiv dacă nu urmărește realizarea unui scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat.

Pe de altă parte, potrivit art. 18 alin. (1) din Constituție, „*Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi.*” Dacă în ceea ce privește protecția generală a persoanelor, aceasta devine eficientă și concretă numai dacă cetățenii străini și apatrizii locuiesc în România, în ceea ce privește protecția averilor, această garanție operează atâta vreme cât bunurile aparținând cetățenilor străini sau apatrizilor se află pe teritoriul României. Orice altă interpretare ar conduce la concluzia, pe care o apreciem eronată, ca statul român să garanteze averile cetățenilor străini și apatrizilor care locuiesc în România, dar ale căror averi se află pe teritoriul altor state.

Prin urmare, dispozițiile art. 18 alin. (1) din Constituție, coroborate cu cele ale art. 46 referitoare la garantarea dreptului la moștenire și cu cele ale art. 1 alin. (3) teza întâi, conform cărora „*România este stat de drept*”, constituie suficiente temeiuri constituționale pentru admiterea excepției care a făcut obiectul numeroaselor dosare aflate pe rolul Curții.

Judecător,

Augustin Zegrean

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea stemelor comunelor Catalina, Ghelița și Turia, județul Covasna**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stemele comunelor Catalina, Ghelița și Turia, județul Covasna, prevăzute în anexele nr. 1.1, 1.2 și 1.3.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemelor sunt prevăzute în anexele nr. 2.1, 2.2 și 2.3.

(3) Anexele nr. 1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2 și 2.3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

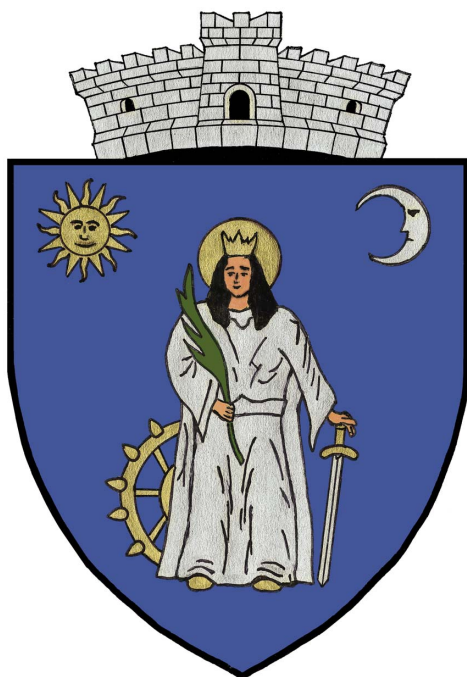
Ministrul internelor și reformei
administrative,
Cristian David

București, 12 noiembrie 2007.
Nr. 1.378.

ANEXA Nr. 1.1*)

ANEXA Nr. 2.1

STEMA
comunei Catalina, județul Covasna

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Catalina,
județul Covasna

Descrierea stemei

Stema comunei Catalina, potrivit anexei nr. 1.1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite.

În câmp albastru se află un personaj feminin, purtând o rochie lungă, argintie, încoronat cu o diademă de aur și nimbă, ținând în mâna dreaptă o ramură verde de palmier.

Personajul feminin este însoțit în dreapta de o bucată dintr-o roată cu țepușe, de aur, și se sprijină cu mâna stângă pe o spadă argintie, cu mânerul și garda de aur.

Personajul este flancat, în dreapta, de un soare, de aur, iar în stânga, de o semilună figurată, de argint.

Scutul este trimbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Personajul feminin o întruchiează pe Sfânta Ecaterina din Alexandria, reprezentând hramul bisericii romano-catolice din această localitate.

Roata cu țepușe și sabia simbolizează uneltele martirizării sfintei, iar diadema arată că personajul este de neam regal.

Ramura de palmier aparține reprezentării în iconografie a Sfintei Ecaterina.

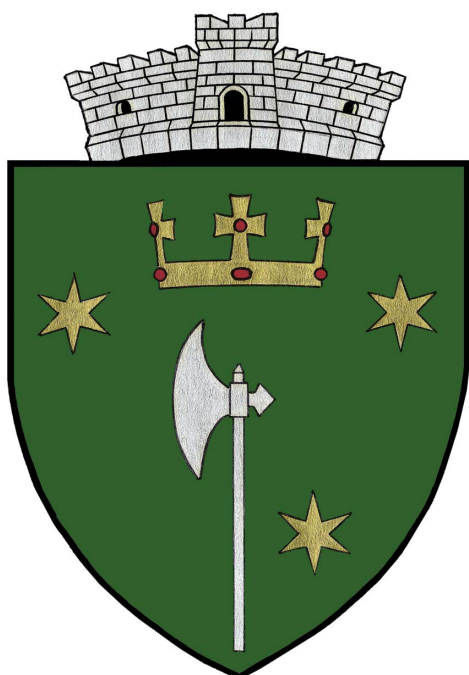
Soarele reprezintă curajul și demnitatea locuitorilor, iar luna dorința de pace, puritatea și dragostea.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.1 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.2*)ANEXA Nr. 2.2

STEMA
comunei Ghelinița, județul Covasna

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Ghelinița,
județul Covasna

Descrierea stemei

Stema comunei Ghelinița, potrivit anexei nr. 1.2, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, în al cărui câmp verde se află o coroană de aur, cu cruci, împodobită cu rubine, sub care se află o secure de luptă, argintie, în poziție verticală, cu lama îndreptată spre dreapta, înconjurată de trei stele auri, cu câte șase raze.

Scutul este trimbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Coroana îl simbolizează pe Sfântul Emeric, reprezentând hramul bisericii romano-catolice construită în secolul al XIII-lea, monumentul fiind declarat patrimoniu internațional UNESCO.

Securea reprezintă simbolul Sfântului Ladislau, care se regăsește pe frescele din biserică.

Cele trei stele reprezintă cele trei biserici aflate în localitate.

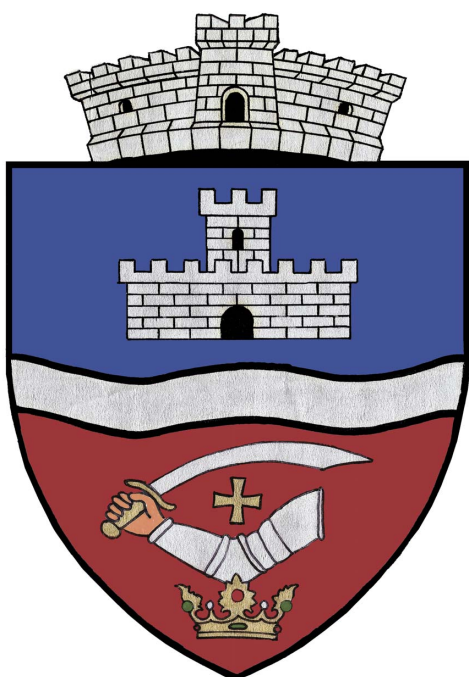
Câmpul verde simbolizează bogăția silvică a zonei.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.2 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 1.3*)ANEXA Nr. 2.3

STEMA
comunei Turia, județul Covasna

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Turia,
județul Covasna

Descrierea stemei

Stema comunei Turia, potrivit anexei nr. 1.3, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat de un brâu undat, de argint.

În partea superioară, în câmp albastru, se află o cetate argintie cu poarta închisă, cu un turn crenelat, cu fereastră neagră.

În vârful scutului, în câmp roșu, pe o coroană de aur cu trei fleuroni și două perle, împodobită cu rubine și smaralde, se află un braț armat de argint, ținând o sabie de argint cu mânerul și garda de aur.

Între braț și sabie se află o cruce de aur.

Scutul este trimbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Cetatea reprezintă cetatea Bálványos, iar brâul undat simbolizează bogăția de ape minerale a zonei.

Coroana de aur împreună cu brațul armat reprezintă elemente ce fac parte din blazonul familiei Apór, care secole de-a rândul a patronat biserica și școala.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1.3 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului de Informații Externe în domeniul privat al statului și punerea acestuia la dispoziția Serviciului de Informații Externe, în scopul restituirii către persoana îndreptățită

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea imobilului aflat în administrarea Serviciului de Informații Externe, având datele de identificare prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia.

Art. 2. — Imobilul prevăzut la art. 1 se pune la dispoziția Serviciului de Informații Externe, în scopul restituirii către persoana îndreptățită.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilului se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
p. Directorul Serviciului de Informații Externe,
Silviu Predoiu
Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 19 noiembrie 2007.
Nr. 1.404.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul privat al statului și punerea acestuia la dispoziția Serviciului Român de Informații, în scopul restituirii către persoanele îndreptățite

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea imobilului având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul privat al statului.

Art. 2. — Imobilul prevăzut la art. 1 se pune la dispoziția Serviciului Român de Informații, în scopul restituirii către persoanele îndreptățite.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
p. Directorul Serviciului Român de Informații,
Florian Coldea
Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 19 noiembrie 2007.
Nr. 1.406.

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului care trece din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul privat al statului și se pune la dispoziția Serviciului Român de Informații

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică care administrează imobilul	Persoana juridică căreia i se pune la dispoziție imobilul	Număr de identificare atribuit de către Ministerul Economiei și Finanțelor	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Municipiul Brașov, str. Nicolae Bălcescu nr. 40, județul Brașov	Serviciul Român de Informații	Serviciul Român de Informații	105.345	Suprafața construită = 336,34 m ² Suprafața desfășurată = 336,34 m ² Suprafața teren = 492,68 m ²

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

